

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบน้ำ
พิชิตปฐพี

ถ้าเธอ
ที่
ดลัส
สง

將
破

Mao Ni เขียน ช้อลียงทรพพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

សម្រាប់
ប្រើប្រាស់

將魁

สยบฟ้ามืดปฐพี 27

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรวงพา แฉา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 27

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2457-7

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เราทุกคนรู้ว่าศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษามีแต่พวกเทพๆ ถ้าไม่นับ
หนึ่งเซียวที่ก็โช้วเทพมาตลอดแล้ว ที่ผ่านมาศิษย์พี่ซึ่งเคยออกมาเปิดเผยทักษะ
ก็น่าจะมีแค่ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รอง จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวัดลั่นเคอปีนั้น

แต่ถ้าบอกว่านั้นเป็นแค่บทโหมโรงละ โดยเฉพาะศิษย์พี่รองจวินโม
ที่เหนือกว่าศิษย์พี่ใหญ่เสียอีกถ้าเป็นเรื่องการต่อสู้ พลังฝีมือที่แท้จริงของ
คนคนนี้จะไปได้ถึงขนาดไหนกัน แน่นอนว่าในสยบฟ้าฯ เล่มนี้พวกเราจะได้
เห็นมัน

ไม่แค่จวินโมเท่านั้นนะ แต่เหล่าศิษย์ชั้นสองคนอื่นๆ ก็พากันออกมา
ล่าแดงพลังฝีมือแล้วเช่นกัน ไล่เรียงลงไปตั้งแต่ลำดับสาม ไม่ว่าจะพิณ ซลุ่ย
หมากล้อม บักผ้า... ล้วนแต่แข็งแกร่งสุดยอด! บอกได้แค่ว่าเล่มนี้ตื่นตาตื่นใจ
มากจริงๆ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

มีหนังสือเรื่องหนึ่งชื่อว่า 'ฮิตอปเทศ' ข้าพเจ้าเข้าใจว่าแปลขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2464 โดยเสฐียรโกเศศและนาคะประทีป ในสารบัญชัข้าพเจ้าเห็นว่า มี 4 หัวข้อดังนี้ การผูกมิตร การแตกมิตร สงคราม และความสงบ ซึ่งดำเนินเรื่อง โดยใช้บรรดาสิงสาราสัตว์เป็นตัวละครหลัก เช่น นกพิราบ หนู กา เสือ เป็นต้น แม้ภาษาค่อนข้างเก่าแต่ก็มิได้แก่จนเกินแก่การอ่านให้เข้าใจ เป็นนิทานสอนใจ ที่ผูกเรื่องได้น่าสนใจ

ข้าพเจ้าชอบเรื่องนี้มาก แต่ยังไม่จบและรู้สึกค้างเหมือนที่บางท่าน อ่านสยบฟ้าๆ อย่างไม่อ่านนั้น เพราะตอนอ่านครั้งแรกอ่านได้แค่หยิบมือเดียว ก็มีเหตุให้อ่านต่อไม่ได้ เฮ้อ...แย่จริงหนอ ทว่าเมื่อไม่นานมานี้มีรายการทีวี รายการหนึ่งแนะนำให้อ่าน ข้าพเจ้าจึงหาข้อมูลและพบว่าปัจจุบันมีการ นำมาพิมพ์ใหม่ ตั้งใจว่าถ้ามีโอกาสจะซื้อหามาอ่านอีก

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

การตอบโต้ของชาวนา

ในตำหนักเจียบสนิท ไม่มีใครโต้ตอบคำพูดของหญิงเซวีย
นี่ไม่ได้หมายถึงคำพูดของมันไม่มีพลัง ความจริงคำพูดเหล่านี้
เหมือนสายฟ้ามากมายฟาดอยู่ในห้วงสมองของเหล่าขุนนาง ทำให้
พวกมันอยู่ในสภาพงุนงง

ขุนนางผู้หนึ่งออกมายืนนอกแถว ชี้นิ้วสั่งระริกไปที่หญิงเซวีย
คิดว่ามันว่าเลือดเย็นและไร้ความละอาย

หญิงเซวียมองคนผู้นั้นนิ่ง สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ ขุนนางผู้นั้น
โกรธจรมิฝีปากสั้น แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา สุดท้ายนิ้วของขุนนางผู้นั้น
ก็ตกลงอย่างไร้เรี่ยวแรง

ตั้งแต่เรื่องการปลอมแปลงพระราชโองการถูกเปิดโปง ขุนนาง
ของต้าถังก็แบ่งเป็นสองฝ่าย ทว่าเมื่อเห็นแว่นกำลังจะล่มสลาย
ความแตกแยกและความเป็นศัตรูต่อกันจึงถูกบังคับให้สงบลง

ขุนนางหลายคนคำนึงถึงส่วนรวมเป็นสำคัญ กลี้ยกล่อมให้ตัวเอง
ไม่สนใจเรื่องพระราชโองการเป็นการชั่วคราวเพื่อไม่ให้ต้าถังต้องเกิด

สงครามภายในอย่างเต็มรูปแบบ ทว่าใครเลยจะคิด หินงเขวียเข้าวัง มาคุยกับองค์หญิงร่วมคติน ขณะที่ทุกคนต่างเข้าใจว่าเรื่องราวกำลังจะอยู่ใน ความควบคุมแล้ว มันกลับ...ซัดดาบฟันจักรพรรดิสิ้นพระชนม์!

หลังจากที่โอรชและกัลวอย่างสุดขีด ขุนนางเหล่านี้ที่เคยพบเจอ มรสุมมามากมายกลับสงบลงได้อย่างรวดเร็วและต่างตะลึงเมื่อพบว่า สิ่งที่หินงเขวียพูดคือข้อสรุปที่ดีที่สุด

จักรพรรดิหลี่ฮุยหยวนถูกสังหาร สายเลือดของจักรพรรดิองค์ก่อน จึงเหลือเพียงองค์ชายหก ขุนนางทั้งหลายนอกจากสนับสนุนองค์ชายหก ขึ้นครองราชย์แล้วยังเหลือทางเลือกอื่นใดอีกแล้ว ขุนนางในราชสำนัก และขุนศึกที่สู้รบหลังเลือดอยู่ในแนวหน้า รวมถึงราษฎรที่สุดท้ายแล้ว ต้องรู้เรื่องการปลอมแปลงพระราชโองการอย่างแน่นอนก็ไม่ต้องเลือกฝ่าย แล้ว ต้าถังก็ไม่ต้องแตกแยกแล้ว

ไม่ต้องเลือกคือทางเลือกที่ดีที่สุด ที่จริงเหตุผลข้อนี้ทุกคนต่างรู้ แต่ไม่มีใครสามารถตัดสินใจแทนต้าถัง มีเพียงหินงเขวียที่ทำได้ เพราะมีเพียงหินงเขวียที่กล้าทำ

การปลอมแปลงพระราชโองการของจักรพรรดิองค์ก่อนถือเป็นกฎ ไม่ว่าใครล้วนต้องถูกประหาร ต่อให้เป็นจักรพรรดิองค์ใหม่หรือองค์หญิง ก็ไม่อาจหนีพ้นการพิพากษาตามกฎหมายของต้าถัง ทว่าเมื่อเรื่องเกิดขึ้น จริง ใครเล่าจะกล้าลงมือ

มีแต่หินงเขวียที่ไม่ให้โอกาสหลี่ฮุยหยวนแก่ต่างหรือขอร้อง ไม่ให้เวลาผู้ใดได้ไตร่ตรองก็ลงดาบประหาร นี่เรียกว่าไม่สอนสั่งก็ลงโทษ

การตัดดาบที่เรียบง่ายนี้แสดงให้เห็นความคิดจิตใจที่สงบนิ่ง ถึงขั้นเลือดเย็นของมัน เป็นตัวแทนของสถานศึกษาที่เพิกเฉยต่ออำนาจ ของจักรพรรดิ ทำให้ผู้คนหวาดกลัวสุดขีด

บัดนี้ขุนนางและนายทหารทั้งหลายยังจะทำอะไรได้ การกระทำ เช่นกบฏของหนิงเซวียยอมสามารถหาข้ออ้างที่แน่นอนหาประดุจเหล็กกล้า จากกฎหมายของต้าถังได้ หากแต่ใครจะกล้าพูดว่ามันปลงพระชนม์ ในเมื่อภายใต้สถานการณ์ปัจจุบันไม่สมควรยั่วโทษะของสถานศึกษา ผู้เป็นที่พึงสุดท้ายของต้าถัง

ขุนนางทั้งหลายมองหนิงเซวียที่ยืนอยู่เยื้องบัลลังก์ มองศพของ จักรพรรดิที่จมในกองเลือด อารมณ์บนใบหน้าค่อนข้างซับซ้อน... โกรธ เสียใจ งุนงม ระวัง หวาดกลัว...แตกต่างกันไป

ยังไม่มีผู้ใดได้ตอบคำพูดของหนิงเซวีย ความเสียบสนิทยังดำเนินไป ดุจเดิม ล้วนเป็นเพราะอารมณ์ถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง และเพราะ พวกมันยากจะยอมรับว่าต้าถังถูกหนึ่งดาบที่โหดเหี้ยมและเลือดเย็นนี้ กำราบให้สงบลง

สถานศึกษาไม่อาจก้าวท้าวเรื่องการปกครอง นี่คือนิเวศที่เล็ก ที่จอมปราชาญ์กล่าวไว้ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้คืออะไร

ทันใดนั้นพระอัศวมเหสีจู่ขององค์ชายหกเดินเข้ามา

ขุนนางทั้งหลายในตำหนักตกใจอีกครั้ง พวกมันต่างรู้ว่า พระอัศวมเหสีและองค์ชายหกถูกองค์หญิงขัดขวางให้อยู่นอกข้างอัน นางเข้าวังมาตั้งแต่เมื่อใด ทำไมไม่ได้ยินข่าวล่วงหน้าเลย

พระอัศวมเหสีไม่ได้แต่งตัวเลิศหรู ยังคงสวมชุดธรรมดา ใบหน้าสงบนิ่ง...นางเป็นพระอัศวมเหสีของที่นี่เกือบยี่สิบปี ฉางอัน จะขวางนางได้อย่างไร และเป็นไปได้หรือที่นางจะเข้าวังไม่ได้

องค์ชายหกใส่ชุดธรรมดาเช่นเดียวกัน เพียงคาดสายคาดเอว สีเหลืองอร่าม เดินตามมารดาของตนมาที่ละก้าว พอเห็นภาพอันโหดร้าย ที่ดำเนินในของตำหนัก ใบหน้าเล็กๆ ก็ขาวซีด

องค์ชายहरूู้สึกว่าขาเริ่มอ่อนน มือเริ่มลั่น แต่พระอัศวมเหสีจับมือไว้แน่น มันจึงไม่กล้าเดินช้าและไม่กล้าแสดงอาการถอยหนี

พระอัศวมเหสีพาองค์ชายหกเดินต่อเข้าไปด้านใน เดินไปที่ราชบัลลังก์

จนถึงตอนนี้เหล่าขุนนางในตำหนักจึงค่อยรู้สึกตัว พวกที่จงรักภักดีต่อพระอัศวมเหสีต่างคุกเข่าลงอย่างรวดเร็วที่สุด ตื่นเต้นจนหน้าแดง

ขุนนางฝ่ายหลังคือคุกเข่าลงช้าๆ แต่สีหน้าของพวกมันยังคงขุ่นเคือง

พระอัศวมเหสีจึงองค์ชายหกเดินอ้อมกองเลือดและศพศีรษะขาดหน้าบัลลังก์ หนึ่งเขวียหลักไปด้านข้างเพื่อเปิดทาง

พระอัศวมเหสีมองหลังอวี๋ครั้งหนึ่ง

เพราะโกรธแค้นและเสียใจสุดขีด สติสัมปชัญญะของหลังอวี๋จึงหลุดลอยไปจากร่าง จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่มีการตอบสนองใดๆ

พระอัศวมเหสีอุ้มองค์ชายหกขึ้นนั่งบนบัลลังก์ จากนั้นทอดตามองเหล่าขุนนางแล้วเอ่ยว่า

"ยังตะลึงอะไร ต้าถั่งกำลังเฉลิมฉลองความสุขสงบกันอยู่หรือกรมทหาร ส่งรายงานสถานการณ์การรบล่าสุดมา"

องค์รักษ์หลายสิบคนสังเกตความเคลื่อนไหวโดยรอบด้วยความตื่นตัว ในตำหนักด้านหลังของพวกมันเงิบสงัดไม่ได้ยินเสียงใดแตกต่างโดยสิ้นเชิงเมื่อเทียบกับความคึกคักตอนที่องค์หญิงเรียกประชุมเหล่าขุนนางและทหารในช่วงที่ผ่านมาก่อนหน้านี้

องค์รักษ์ประจำตัวจากดินแดนทุ่งหญ้าที่ภักดีที่สุดต่อหลังอวี๋เข้าร่วมกองกำลังอวี๋หลินมานาน เมื่อได้ยินว่าในวังเกิดการเปลี่ยนแปลงจึงตั้งใจจะบุกเข้าวัง แต่ถูกกองกำลังอวี๋หลินปราบปราม หลายคนสูบ

จนตัวตาย บางคนยังไม่ทันได้เคลื่อนไหวก็ถูกจับไปเข้าคุกของกรมทหาร

คนเหล่านี้ล้วนเป็นคนที่รู้จักของหญิงเซวีย หลายปีก่อนระหว่างทางจากเมืองเว่ยมาฉางอันมันและชายฉกรรจ์แห่งดินแดนทุ่งหญ้าเหล่านี้เคยสู้รบร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน มีมิตรภาพต่อกัน แต่นั่นก็ผ่านมาหลายปีแล้ว พอได้ยินข่าวนี้มันเพียงเงียบไปครู่หนึ่งแล้วไม่สนใจเรื่องนี้อีก สิ่งของที่ทำจากทองและของແหลมคมทั้งหมดในห้องบรรทม กระทั่งกระจกทองแดงล้วนถูกนำออกไป ผ้าห่มนุ่มๆ จำนวนนับไม่ถ้วน ถูกปูไว้ทั่วห้อง แม้อยากเอาศีรษะโขกผนังตายก็ยากจะทำได้

ใบหน้าของเหล่าวีซูบเซียวและขาวซีดลงมาก ดูอ่อนแอยิ่งนัก รวากับว่าจะล้มลงได้ทุกเมื่อ

ดวงตาที่เคยสดใสของนางคล้ายมีน้ำค้างแข็งปกคลุมอยู่ชั้นหนึ่ง ไร้ประกายใดๆ แม้ความหนาวเย็นเสียดกระดูกออกมา นางมองหญิงเซวีย พลังเอ่ยเสียงสั้นครี้อว่า

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะหลอกข้า"

"ถ้าท่านหมายถึงการสนทนาครั้งสุดท้ายในห้องทรงพระอักษรละก็... ข้าไม่ได้หลอกท่าน ตอนนั้นข้าเพียงนั่งเงียบ ท่านพูดว่าไม่ว่าซังซัง จะทำผิดอย่างไรข้าก็ไม่อาจหักใจทำร้ายนาง คำพูดนี้ถูกต้อง ท่านไม่อาจหักใจทำร้ายหลี่ฮุยหยวน เรื่องนี้ข้าก็เข้าใจ แต่เข้าใจกับเห็นด้วย เป็นคนละอย่างกัน"

หญิงเซวียมองนางพลังเอ่ยต่อไปว่า

"ความรักความสงสารและความเสียใจที่ท่านมีต่อมันไม่เกี่ยวอะไรกับข้า เหมือนความรักที่ข้ามีต่อซังซังก็ไม่เห็นว่าคุณทั้งโลกจะยอมรับ ยิ่งไปกว่านั้นข้าไม่ชอบน้องชายท่าน"

"แต่เจ้าเคยคิดบ้างไหมว่าคุณที่เจ้าฆ่าคือสายเลือดของเสด็จพ่อ

เสด็จพ่อจะเห็นด้วยกับการกระทำของเจ้าหรือ"

หลื่อวีจ้องตามันพลางเอ่ยอย่างคับแค้นใจ

หนึ่งเขวียมองนางพลางเอ่ยเสียงเรียบว่า

"แล้วท่านเคยคิดบ้างไหมว่าเหตุใดพันปีที่ผ่านมาไม่เคยมีใครสามารถสังหารราชินีกุลแซ่หลี่ในวังหลวง ถูกแล้ว เพราะค่ายกลสยบทเวะคุ้มครองวังหลวงมาตลอด

เมื่อครู่ในตำหนัก ตอนที่ข้าพืนดาบ พวกสัตว์ร้ายบนชายคา ล้วนมีปฏิกิริยา เพียงแต่พอพวกมันรู้ว่าเป็นข้าก็ระงับกระแสปรมาณ

นี่เป็นเพราะอะไรนะหรือ เพราะฝ่าบาทมอบค่ายกลสยบทเวะให้ข้า ซึ่งหมายถึงมอบทุกชีวิตของพวกเจ้าตระกูลหลี่ให้ข้า แล้วแต่ข้าจะจัดการ"

หลื่อวีร่างสั่นสะท้าน หน้าซีดลงกว่าเดิม

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ที่แท้เสด็จพ่อเชื่อใจสถานศึกษา แต่ไม่เชื่อใจพวกเราที่เป็นลูก ในความเห็นของเสด็จพ่อมีเพียงสถานศึกษาเท่านั้นลึนะที่ปกป้องดำรงได้อย่างแท้จริง..."

นางมองหนึ่งเขวียพลางกล่าวเย้ยหยัน

"ดำรงจะล้มสลายอยู่รอมร่อ สถานศึกษากลับไม่เคยโอนไหวเอาแต่หลบอยู่ในภูเขาเยี่ยงมุสิกชี้ขลาด ไม่รู้เสด็จพ่อจะสำนักเสียใจหรือไม่ที่ตัดสินใจแบบนี้"

หนึ่งเขวียสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง เอ่ยว่า

"นี่คือจุดที่ท่านเทียบพระอัศวมเหสีไม่ได้ นางจะไม่สงสัยการตัดสินใจของฝ่าบาทโดยเด็ดขาด อีกอย่างสมัยก่อนนางเคยประสบเรื่องราวของอาจารย์และสถานศึกษามาด้วยตนเอง ดังนั้นแม้ข้ากับนางจะมีความแค้นฝังลึกต่อกัน แต่ตอนที่นางเลือกที่จะเชื่อใจข้ากลับไม่มีความลังเลใดๆ และไม่มีการเผื่อใจแม้แต่น้อย

มีแต่คนหน้ามืดตามัวเท่านั้นที่มองข้ามภูเขาหลังสถานศึกษา
ที่คิดจริงๆ ว่าสถานศึกษาเลือกที่จะหลบลี้หนีหายเพราะซีซาลาด แม้ข้า
ไม่รู้ว่าสภาพการณ์ที่แท้จริงในตอนนี้เป็นเช่นไร แต่ข้าบอกท่านได้ว่า
ตอนนี้บรรดาศิษย์พี่ของข้ากำลังเตรียมการสู้รบอยู่อย่างแน่นนอน สู้รบ
เพื่อต้านและเพื่อสถานศึกษา"

หลิวอี้ก็มหน้าเงียบไป ไม่รู้จะเชื่อคำพูดของหญิงเขวียได้หรือไม่
แต่หญิงเขวียไม่สนใจเรื่องนี้ มองนางพลางกล่าวส่ายไปว่า

"เป้าหมายที่ข้ากลับมาฉางอันก็คือการสู้รบเช่นกัน ข้าต้องทำให้
ความวุ่นวายในฉางอันสงบลงโดยเร็ว มาดูให้แน่ใจว่าค่ายกลสยบทเวะ
ไม่เกิดปัญหา จากนั้นไปเอาดวงตาค่ายกล ขอเพียงทำเรื่องเหล่านี้สำเร็จ
ต่อให้อาक्रमเทพแข็งแกร่งขนาดไหนก็บุกเข้ามาไม่ได้"

หญิงเขวียบรรยายแผนของตนอย่างจริงจังเหมือนไขข้อข้องใจ
เพียงแต่เวลานี้ไม่มีความจำเป็นต่อไขข้อข้องใจให้หลิวอี้ฟังเลย
พฤติกรรมของมันจึงน่าแปลกใจอยู่บ้าง

"ข้าพูดเรื่องพวกนี้เพราะอยากบอกท่านว่าต้านจะไม่ล่มสลาย
อย่างแน่นนอน"

หญิงเขวียมองตานาง มองสีเทาที่ไม่เป็นมงคลในดวงตานาง แล้ว
พยายามคลี่คลายความคิดฆ่าตัวตายของนางต่อไปโดยเอ่ยอย่างเฉยชาว่า

"ถ้าท่านต้องการแก้แค้นข้าหรือสถานศึกษา เช่นนั้นก่อนอื่นก็ต้อง
มีชีวิตอยู่"

ในที่สุดแววดตาของหลิวอี้ก็พอจะมีประกายขึ้นมาบ้าง

ตอนนี้นางเดาเจตนาของหญิงเขวียได้แล้ว

"เหตุใดเจ้าจึงอยากให้ข้ามีชีวิตอยู่"

"เพราะถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ พวกขุนนางและกองทัพที่ภักดีต่อท่าน

และหลี่ฮุยหยวนจะมีจิตใจที่หนักแน่น การดำเนินการในราชสำนัก ทั้งด้านการทหารและการปกครองจะมีประสิทธิภาพมากกว่า ในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ส่วนประกอบใดที่มีประโยชน์ข้าจะไม่ทิ้งไป ดังนั้นข้าจึงอยากให้ท่านอยู่เพื่อทุ่มเทพลังของท่านให้ดำรงต่อไป"

หลี่อวีจ๋องตามันพร้อมเอ่ยเสียงเย็นชาว่า

"ความจริงเจ้าเปลี่ยนวิธีพูดได้"

"พูดว่ายามนี้ดำรงต้องการให้ท่านมีชีวิตอยู่นะรี ข้าไม่เห็นว่าการตกแต่งคำพูดให้สวยหรูจะมีประโยชน์อะไรในตอนนี้องค์หญิงเป็นผู้มีสติปัญญา เข้าใจความหมายของข้าก็ดีแล้ว"

หลี่อวีสิ้นเติมไปทั้งร่าง เหมือนมองเห็นคนที่แปลกหน้ากัน โดยสิ้นเชิง

"เจ้าเลือดเย็นเกินไปแล้ว"

"ที่นอกเมืองฉางอัน ต่อหน้าพวกขุนนางชราที่ท่านส่งไป ข้าพูดว่าพวกท่านไม่รู้หรือว่าเวลาที่ข้าเลือดเย็นนั้นเป็นอย่างไร แต่ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่พวกท่านจะมีโอกาสได้เห็น"

หลายปีให้หลัง ในบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามครั้งยิ่งใหญ่นี้ การตอบโต้ครั้งแรกสุดของต้าถังเริ่มตั้งแต่หนึ่งเซวี่คุ่มครองพระอัครมเหสี และองค์ชายหกกลับถึงฉางอันแล้วสังหารหลี่ฮุยหยวน

แต่ความจริงการตอบโต้ครั้งแรกสุดของต้าถังไม่ได้เริ่มที่หนึ่งเซวี่ที่ไม่ใช่กองกำลังปราบแดนเหนือที่สู้รบกับเผ่าจินจั้ง ไม่ใช่เฉาเสี่ยวชู่ที่พาทหารค่ายเซียวฉือออกจากฉางอันไปต้านข้าศึกนับหมื่นในเขตชายแดนตะวันออกเพียงลำพัง และไม่ใช่กองทัพเรือที่สาบานว่าแม้ตายก็ไม่ยอมจำนนที่ย้อมแม่น้ำชิงเหอจนเป็นสีแดง แต่เริ่มที่

ชานาคนหนึ่ง

ณ ที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ทางทิศใต้ของตำลึงมีหมู่บ้านอยู่แห่งหนึ่ง
ข้างหมู่บ้านมีลำธาร ริมลำธารมีโรงโม่หิน ฝั่งตรงข้ามกับโรงโม่หิน
เป็นทุ่งหญ้า บนทุ่งหญ้ามี่ร้านอ่งนปลูกไว้แน่นชนิด อ่งนบนร้าน
ถูกตัดไปนานแล้ว เหลือเพียงอ่งนที่เติบโตได้ไม่ตึกทึงไว้ที่เดิม
น้ำค้างแข็งฤดูสารทและฝุ่นละอองปกคลุมดูไม่โดดเด่น

จริงอยู่ที่นี้เป็นหมู่บ้านที่สวยงาม แต่ไม่ได้แตกต่างจาก
หมู่บ้านอื่นๆ ของตำลึงมากนัก ดูแล้วไม่โดดเด่นเช่นเดียวกับ
พงอ่งนเล็กๆ ใต้ร้านอ่งนบนทุ่งหญ้า

ในหมู่บ้านมีชานาคนหนึ่งชื่อหยางเอ๋อร์สี แม้มันยืนกรานว่า
ตนคือช่างทาสี แต่ในสายตาของชาวบ้าน คนผู้นี้ที่ใช้คราดได้อย่าง
คล่องแคล่วและเลี้ยงดูสุกรได้อ้วนพียอมเป็นชานา ทั้งเป็นชานา
ที่เก่งมากด้วย หยางเอ๋อร์สีไม่อาจปฏิเสธคำชมทำนองนี้จึงได้แต่นิ่งเสียบ
ยอมรับ

หยางเอ๋อร์สีเคยเป็นทหารมาก่อนเช่นเดียวกับชาวบ้านส่วนใหญ่
ตามชนบทของตำลึง เคยสู้รบกับชาวเยียนที่ด่านชายแดน เคยสังหาร
ทหารม้าดินแดนแห่งทุ่งหญ้า แม้แต่ความสามารถด้านการทาสี
ก็เรียนรู้มาจากตอนที่อยู่ในกองทัพชายแดน

หลังปลดประจำการมันแต่งภรรยาและมีลูก ทำงานหาเลี้ยงชีพ
ดูแลครอบครัว ใช้ชีวิตอย่างสุขสงบ นอกจากเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง
เล็กๆ น้อยๆ ที่พบได้เป็นปกติของแต่ละบ้านแล้วก็ไม่มีเรื่องกวนใจอื่นใด

ชีวิตที่ตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนถูกทิ้งไว้ที่
ด่านชายแดนเมื่อหลายปีก่อน นอกจากการได้พบเจ้าม้าดำตัวใหญ่
ที่ชอบกินจิ้งจ้าวโหดแล้วในชีวิตก็ไม่มีเรื่องอะไรแปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้นอีก

บางครั้งหยางเอ๋อร์ลี่ก็คิดถึงวันเวลาที่อยู่ด้านชายแดน

วันหนึ่งมันถือถังสีทาสีกำแพงอยู่ในสถานศึกษาหลวง จู่ๆ ก็มีมือปราบเดินเข้ามาติดกระดาษสีขาวบนกำแพงแล้วจากไปอย่างรวดเร็ว

หยางเอ๋อร์ลี่โวยวายมาสองปี สุดท้ายทางการยังไม่ยอมขึ้นค่าจ้างทาสีให้ มันถูกบิดาตี ข้ำบุตรยิ่งร้องไห้แงแงจึงได้แต่ตกลงมาทาสีให้สถานศึกษาหลวง เดิมอารมณ์ไม่ดีอยู่แล้ว ตอนนี้อยิ่งโมโหหนักใจคิด เจ้าพวกนี้ไม่เห็นหรือว่าข้าทาสีอยู่ได้ถึงเอากระดาษมาติด แล้วตอนนี้จะทาสีอย่างไร

แน่นอนมันคงไม่ยอมรับว่าที่ตนโมโหความจริงแล้วเพราะอ่านข้อความบนกระดาษไม่ออก

ชาวถังส่วนใหญ่อ่านหนังสือออก แต่ตอนเด็กมันดื้อและซุกซน หลังไปเกณฑ์ทหารก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ยอมโดนนโยบายแต่ไม่ยอมเข้าชั้นเรียนหนังสือ ด้วยเหตุนี้ตอนนี้จึงเป็นคนไม่รู้หนังสือเพียงไม่กี่คนในหมู่บ้าน ถูกเด็กข้างบ้านล้อเลียนอยู่บ่อยๆ เรื่องนี้จึงกลายเป็นเรื่องที่มีมันสำนึกเสียใจมากที่สุด

ดีที่ครู่ต่อมาในสถานศึกษาหลวงมีการตีระฆัง ชาวบ้านในหมู่บ้านได้ยินเสียงระฆังก็มารวมตัวกัน รอฟังเขียนเชิงกฎหมายอธิบายว่าราชสำนักประกาศกฎหมายอะไร

เขียนเชิงกฎหมายของสถานศึกษาหลวงยังไม่ออกมา ชาวบ้านที่รู้หนังสือก็อ่านเข้าใจเนื้อหาบนกระดาษแล้ว เพราะที่เขียนอยู่บนนั้นไม่ใช่กฎหมายใหม่อะไร แต่เป็นข่าวเรื่องสงคราม

ทุกคนต่างนิ่งเงียบ มีสีหน้าตกใจ

หยางเอ๋อร์ลี่ยังไม่รู้ว่าบนกระดาษเขียนว่าอะไร พอเห็นหน้าทุกคนแล้วก็ยิ่งร้อนใจขึ้นอีก จับเด็กคนหนึ่งที่กำลังจะกลับบ้านไปบอกบิดามารดา

มาเค้นถามจิ้งจู้คำตอบ

"กองกำลังชายแดนตะวันออกเฉียงเหนือถูกซุ่มโจมตีที่แคว้นเยียนพายัพแล้ว"

ในประกาศของราชสำนักยังมีเนื้อหาอีกมาก โดยเฉพาะต่อชาวบ้านในหมู่บ้านหรือในอำเภอเขตชายแดนตะวันออก ขอให้พวกมันอพยพโดยเร็วที่สุด กองทหารประจำการในแต่ละเขตให้ตั้งแนวป้องกันในเขตของตน เรียกระดมชายฉกรรจ์ที่มีประสบการณ์การเกณฑ์ทหาร...

ไม่มีใครใครสนใจเนื้อหาเหล่านี้เพราะที่นี้ห่างไกลจากแคว้นเยียนมากพอสมควร คำพูดเหล่านี้ก็ไม่ได้พูดให้พวกมันฟัง ทุกคนเพียงตกใจและโกรธเคืองต่อความพ่ายแพ้จึงวิจารณ์กันไปต่างๆ นานา

บางคนถามอย่างกังวลใจว่ากองทัพของแคว้นเยียนจะบุกมาถึงที่นี่ไหม จึงเกิดเสียงหัวเราะเยาะขึ้นมาในทันใด ไม่มีใครกังวลเรื่องนี้เลย ทุกคนต่างเชื่อมั่นว่าขอเพียงราชสำนักส่งกองทัพใหญ่มา ชายแดนตะวันออกต้องปลอดภัยแน่นอน

หยางเอ๋อร์สี่นั่งเงียบมาตลอด พอทุกคนแยกย้ายไปแล้วมันจึงดึงตัวเขียนเชิงกฎหมายในสถานศึกษาหลวงมาขอคำชี้แนะอย่างจริงจังเกี่ยวกับเนื้อหาในตอนท้ายของประกาศ

มันไม่มีแก๊จจะทาสีแล้ว ถึงอย่างไรค่าจ้างที่ทางการให้ก็ไม่ได้มากมายนัก

พอมันกลับถึงบ้านก็กินขาหมูครึ่งจานกับผักดองหนึ่งกระຈาดและดื่มสุรา ยังกินอารมณ์ยิ่งหม่นหมอง

ภรรยา มันนั่งยองอยู่นอกบ้าน แยกเปลือกและกากองุ่นออกจากในถังไม้เตรียมบ่มสุรา พบว่าไม่ได้ยีสเสี้ยงสามี่พูดเป็นเวลานานจึงถามว่า "เป็นอะไร"

"ไม่มีอะไร"

"กินข้าวสักหน่อยสิ ต้มสุราตอนท้องว่างไม่ดีนะ"

หยางเอ๋อร์สีรับว่าอืมแล้วต้มสุราต่อ ยิ่งดื่มก็ยิ่งเสียบ แต่ดวงตากลับวาวโรจน์

จู่ๆ มันก็เอ่ยกับภรรยาว่า

"ข้าจะจากบ้านไปไกล"

"ทำไมล่ะ"

ภรรยาเงยหน้าถามอย่างสงสัย

"ชายแดนตะวันออกเกิดเรื่อง"

หยางเอ๋อร์สีเล่าเนื้อหาในประกาศของทางการให้ฟังรอบหนึ่งแล้วเอ่ยว่า

"ข้าอยากไปดูสักหน่อย"

ภรรยาอึ้งไปครู่ก่อนหัวเราะออกมา น้ำองุ่นในมือกระเด็นไปทั่วกล่าวเสียดสีว่า

"ชายแดนตะวันออกเกิดเรื่อง...ชายแดนของคอกหมูหรือชายแดนของร้านองุ่น? พูดย่อกับว่าต้าถังเป็นบ้านเจ้า เจ้าเป็นจักรพรรดิหรือพระอัศวมเหสีกันล่ะ เจ้าเป็นแค่ชาวนานะ"

หยางเอ๋อร์สีกล่าวอย่างเดี๋ยดดาลว่า

"ข้าเป็นช่างทาสี ไม่ใช่ชาวนา!"

ภรรยาไม่ใส่ใจคำพูดของมัน คิดว่ามันกำลังเมาสุราจึงก้มหน้าทำงานต่อไป บ่นอุบอิบว่า

"ต้มสุราที่ไรพุดจาเหลวไหลทุกที"

หยางเอ๋อร์สีเสียบไปครู่ก่อนเอ่ยว่า

"ข้าไม่ได้เมา ประกาศของราชสำนักเขียนไว้ ชายฉกรรจ์ที่เคย

เกณฑ์ทหารขอเพียงอายุไม่เกินสี่สิบจะต้องถูกเรียกระดมพล"

ตอนนี้ภรรยาจึงพบว่าที่แท้สามีไม่ได้พูดเพราะเมา นางยกสองมือขึ้น จากถังไม้เซ็ดกับเสื้อผ้า ตามอย่างร้อนใจว่า

"คำสั่งเรียกระดมพลคือประกาศให้ชายแดนตะวันออก เกี่ยวอะไร กับพวกเรา"

"พวกเราอยู่ใกล้กับฉางอัน ชายแดนตะวันออกนั้นอยู่ไกล ประกาศ ของราชสำนักคงอีกหลายวันกว่าจะไปถึง ไม่น่ว่าตอนนั้นชาวเยียน และชาวหมานที่เลวทรามพวกนั้นอาจบุกเข้ามาแล้วก็ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้น จะมีประโยชน์อะไร"

"ต่อให้ราชสำนักจะเรียกระดมพล...ก็ต้องรอให้ทางการดำเนินการ ตอนนี้ยังไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวมิใช่หรือ"

หยางเอ๋อร์สีกล่าวเสียงเข้มว่า

"ถ้ารอทางการดำเนินการก็ไม่ทันแล้ว"

"แต่...เจ้าไปคนเดียวจะมีประโยชน์อะไร"

ภรรยาพูดเสียงสั้น

หยางเอ๋อร์สีตอบว่า

"ชายแดนตะวันออกถูกรุกราน ราชสำนักต้องตั้งจวนว่าการ ในยามสงครามที่นั่นอย่างแน่นอน พอไปถึงที่นั่นข้าจะไปเข้าร่วมกับ พวกมัน"

ภรรยาฟังยังไม่สบายใจ จึงตะโกนเสียงแหลมเข้าไปด้านใน

"ท่านพ่อ ท่านรีบมา!"

หยางเอ๋อร์สีตบโต๊ะอย่างแรง ผักตองและขาหมูที่เหลืออยู่ ล้วนกระเด็นลงพื้น มันกล่าวอย่างมีโทสะว่า

"จะตะโกนทำไม! ปกติให้เจ้าตะโกนเรียกท่านพ่อมากินข้าว"

"ไม่เห็นตะโกนดังขนาดนี้เลย!"

ประตูห้องด้านในเปิดออก ชายชราหลังค่อมเดินเข้ามา

หยางเอ๋อร์สีลูกขึ้นยืนถามว่า

"ท่านพ่อ ท่านกินข้าวหรือยัง"

ชายชราเห็นความเลอะเทอะบนพื้นก็เอ่ยว่า

"ยัง"

"อย่างนั้นให้สะใภ้เขื่อนขานหมูมาให้ดีไหม"

ภรรยาหน้าตาหยดเหมะ มองพ่อสามี ใจคิด ปกติข้าไม่เคยให้ท่านผู้เฒ่าต้องอดอยาก เพียงแต่ขานหมูต้นครั้งก่อนไม่ได้เรียกท่าน ท่านคงไม่เพราะเรื่องนั้นจึงพาลโกรธกระมัง ถ้าท่านรังเจ้าคนเมานี้ให้อยู่บ้านได้ อย่าว่าแต่ขานหมูต้น ข้าจะเขื่อนขาตัวเองตอบแทนท่าน

ชายชราเจียบอยู่ครู่หนึ่ง

หยางเอ๋อร์สีเกิดอาการร้อนใจ

"แม้มีเงินก้อนอยู่ แต่พวกเจ้าทะเลาะกันเสียงดังขนาดนี้ข้าจะไม่ได้ยินได้อย่างไร"

ชายชราเอ่ย

หยางเอ๋อร์สีรูปร่างกำยำสูงใหญ่ ยามนี้ก้มหน้าอย่างเชื่องเหมือนตอนเป็นเด็กที่ทำความผิด พุดตะกุกตะกักว่า

"ข้า...ปลดประจำการมาจากกองทัพชายแดน เวลานี้ไม่ไปร่วมรบจะใช้ได้หรือ..."

ไม่รอให้หยางเอ๋อร์สีพูดจบ ชายชราก็ถลึงตาตวาดว่า

"เคยเป็นทหารแล้วแน่นักหรือ ข้าก็เคยเป็นทหาร! จะใช้อวดทำไมที่นี่!"

ภรรยาได้ยินดังนั้นจึงหยุดร้องไห้ มองพ่อสามีอย่างมีความหวัง

ชายชราเงยไปอีกครู่ แล้วจู่ๆ ก็เอ่ยว่า
 "อยากไปก็ไปสิ ถ้าตอนนี้ข้าไม่ได้อายุหกสิบ แต่เป็นสี่สิบ ข้าจะ
 ไปกับเจ้าด้วย"

หยางเอ๋อร์สีนำธนูไม้หวงหยางที่เก็บรักษาไว้อย่างดีออกมาจาก
 ตูในห้อง

จากนั้นแบกคราดที่ลับจนคมวาวไว้ที่บ่า ภรรยาผูกขาหมูที่หนัก
 พอสมควรไว้ที่ด้านหลังของคราดแล้วถามว่า

"จะเอาสุราไปด้วยหรือไม่"

สะใภ้ตามชนบทของต้าถังปกติแล้วจะมีอัธยาศัยใจคอเช่นนี้
 เห็นว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ก็ยิ่งเงยบอกรับแล้วช่วยสามีเตรียมการ
 อย่างจริงจัง

หยางเอ๋อร์สีตอบว่า

"จะไปสู้รบแล้ว ดื่มสุราผิดกฎของกองทัพ"

ภรรยาจึงวางสุราที่เพิ่งป่มเสร็จลง ใจคิด ไม่ใช่ทหารอย่างเป็นทางการ
 ทางการสักหน่อย มีกฎของกองทัพที่ไหนกัน

ตอนนี้ลูกสองคนเพิ่งวิ่งกลับบ้าน ลูกชายคนเล็กวิ่งอย่าง
 กระหืดกระหอบ ใบหน้าแดงก่ำ คิดพูดอะไรแต่พูดไม่ออก ลูกสาวคนโต
 มองหยางเอ๋อร์สี พูดอย่างโกรธเคืองว่า

"ท่านพ่อ สถานศึกษาหลวงยังหาดีไม่เสร็จ อาจารย์สอนหนังสือ
 ไม่พอใจมาก ท่านอยากให้เราเรียนหนังสือไม่ได้และเป็นเหมือนท่าน
 หรือ"

ถ้าเป็นยามปกติ ได้ยินบุตรพูดเช่นนี้หยางเอ๋อร์สีต้องโกรธ
 แล้วหิ้วถังสีอย่างว่าง่ายไปหาสถานศึกษาหลวงจนเสร็จอย่างแน่นอน

แต่วันนี้มันเพียงหัวเราะฮาๆ

"บอกอาจารย์ว่าถ้าพ่อกลับมาแล้วต้องไปทำให้เสร็จแน่นอน"

แล้วหยางเอ๋อร์สีก็มองไปทางบิดา

"ท่านพ่อ ข้าไปแล้ว"

ชายชราพยักหน้า เหยยว่า

"ระวังตัวด้วย"

หยางเอ๋อร์สีหอมแก้มภรรยาพอดีใหญ่

ลูกสองคนน่าจะเห็นภาพนี้มาบ่อยแล้วจึงไม่ตกใจ เพียงแปลกใจ

เรื่องอื่น

บุตรชายเบิ่งตาโตถามว่า

"ท่านพ่อ ท่านจะไปไหน"

"ไปชายแดนตะวันออก"

"ท่านพ่อจะไปทำอะไร"

บุตรี่ถาม

"ไปสู้กับข้าศึก"

"ท่านพ่อต้องสู้ให้ชนะนะ!"

บุตรี่พูดอย่างตื่นเต้น

"ต้องชนะแน่นอน"

หยางเอ๋อร์สีหัวเราะฮาๆ สะพายธนู แบกคราด ออกจากบ้านไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624577.html>